

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: R T R – T R A N S P O R T A L O G I S T I K A, s.r.o.**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Štefánikova č. p. 13, IČ: 148 68 792, zastoupené JUDr. Alicí Kubovou Bártkovou, M.E.S., advokátkou se sídlem v Praze 2, ul. Rubešova č. p. 83/10, proti **žalovanému: F i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 61, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2009, č. j. 8386/09-1700-506634,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 7. 2009, č. j. 8386/09-1700-506634, a platební výměr Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 21. 1. 2009, č. j. 9059/09/214980506373, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2011, č. j. 15 Ca 136/2008 - 66 je žalovaný **p o v i n e n zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **18.520,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2009, č. j. 8386/09-1700-506634, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 1. 2009, č. j. 9059/09/214980506373, kterým bylo žalobkyni uloženo odvést do státního rozpočtu odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 75.304,-Kč. Zároveň žalobkyně navrhla, aby soud zrušil i prvoinstanční rozhodnutí a aby předmětná věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Ve velmi obsáhlé žalobě uvedla, že na základě provedené kontroly se žalobkyně měla dopustit porušení rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změnách některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), když žalobkyně údajně

nesplnila podmínku pro poskytnutí příslušných dotací spočívající v povinnosti ve stanovených termínech předložit Úřadu práce v Ústí nad Labem jakožto poskytovateli dotací doklad o neexistujících nevyřízených závazcích vůči Okresní správě sociálního zabezpečení Ústí nad Labem či formulář o vypořádání vztahu se státním rozpočtem.

V návaznosti na to pak žalobkyně namítla, že v rámci příslušného správního řízení bylo zjištěno a prokázáno, že příslušné dotace byly řádně využity v souladu s účelem dotace, tedy na zřízení a udržování v dohodách o poskytnutí dotace určených pracovních míst, a že tato pracovní místa byla i zřízena a udržována řádně v souladu s podmínkami poskytnutí dotací. Smysl dotace – tedy zjevně podpora v nezaměstnanosti jistých „ohrožených skupin“ jako jsou absolventi apod. včetně plnění dalších základních povinností, které jsou vždy se zaměstnáváním osob spojeny – byl zcela bez výjimky naplněn.

Dále žalobkyně namítla, že vytýkané nesplnění povinnosti předložit Úřadu práce v Ústí nad Labem jakožto poskytovateli dotací ve stanovených lhůtách doklad o neexistujících nevyřízených závazcích vůči Okresní správě sociálního zabezpečení Ústí nad Labem a doklad o vypořádání se státním rozpočtem nebylo podmínkou poskytnutí dotace. Z toho důvodu proto nemohlo být zjištěno a prokázáno porušení rozpočtové kázně žalobkyní ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Dle žalobkyně vytýkané údajně nesplněné povinnosti, které navíc byly z větší části splněné, avšak s drobným zpožděním, nemají na využívání daných dotací s ohledem na její účel žádný zásadní vliv a jsou tedy povinnostmi prakticky mizivého významu a mají jen a pouze formální charakter. V rámci správního řízení přitom bylo prokázáno, že formulář o vypořádání se státním rozpočtem, který měla žalobkyně předložit v rámci Dohody o zřízení společensky účelného pracovního místa – úhrada mzdových nákladů č. ULA-S-474/2003 ze dne 4. 12. 2003, žalobkyně skutečně předložila, třebaže nikoliv ve stanovené lhůtě. Žalobkyni je pak vedle pozdního zaslání formuláře o vypořádání se státním rozpočtem vytýkáno pouze to, že ve stanovených lhůtách údajně nezaslala Úřadu práce v Ústí nad Labem jakožto poskytovateli dotací doklad o neexistujících nevyřízených závazcích vůči Okresní správě sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, ačkoliv žalobkyně v průběhu řízení svou tzv. bezdlužnost vůči Okresní správě sociálního zabezpečení Ústí nad Labem řádně prokázala.

Vedle toho má žalobkyně za to, že žalovaný svým rozhodnutím věc nesprávně posoudil, když především zcela nesprávně vyložil pojem „neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu“, čímž došlo k porušení čl. 2 odst. 2 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný totiž na daný případ aplikoval takové znění zákona, které na něj z části vůbec nedopadá, když použil ust. § 3 odst. 1 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech ve znění k 30. 7. 2009, kdy vydával napadené rozhodnutí. Příslušné dotace, jichž se údajná povinnost odvodu týká, však byly zčásti, a to celkem v částce 18.500,-Kč, poskytnuty 30. 1. 2002 a 30. 1. 2003, a proto i na posouzení otázky odvodu za údajné porušení podmínek poskytnutí takovýchto dotací je třeba aplikovat znění zákona o rozpočtových pravidlech, které bylo platné a účinné v době jejich poskytnutí. Znění ust. § 3 odst. 1 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech k 30. 1. 2003 i k 30. 1. 2002 přitom pod pojem „neoprávněné použití peněžních prostředků“ nezahrnuje také porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, nýbrž jen a pouze výdej příslušných peněžních prostředků, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, smlouvou popř. rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace. K porušení takovéto povinnosti však nedošlo, když účel dotace – zřízení a udržování příslušných pracovních míst – byl řádně naplněn a daná pracovní místa byla zřízena a udržována řádně v souladu se stanovenými podmínkami. Na podporu správnosti svých názorů ohledně části odvodu ve výši 18.500,-Kč pak žalobkyně poukázala na závěry obsažené v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 9. 6. 2005, č. j. 59 Ca 33/2003 –

56, o tom, že neoprávněně použité prostředky státního rozpočtu musí povinný užít tak, že jejich skutečné užití je zcela v rozporu s jejich určením podle smlouvy či rozhodnutí, popř. byly užity zcela zjevně ne hospodárně, přičemž je nutno zkoumat, zda porušení podmínek je tak vážné, aby mohlo být hodnoceno jako neoprávněné použití prostředků státního rozpočtu. Dle žalobkyně se tak žalovaný naproti tomu nemůže v předmětné věci na podporu svých názorů dovolávat závěrů obsažených v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 6. 2007, č. j. 15 Ca 203 2006 – 40, či v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 5 Afs 50/2007 – 101, nebo ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 – 63, když tato rozhodnutí se jednak týkají výkladu zákona o rozpočtových pravidlech v takovém znění, které se ohledně části odvodu ve výši 18.500,-Kč neaplikuje, a jednak se týkají nedodržení zcela zásadních a významných podmínek poskytnutí dotace, což však není případ žalobkyně.

Žalobkyně má za to, že dodržení nevýznamných povinností ohledně dohod o poskytnutí dotace ze strany žalobkyně, by mohlo případně být zjištěno jejich sankcionováním Úřadem práce v Ústí nad Labem postupem dle ust. § 8 zákona č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti a o působnosti orgánů České republiky na úseku zaměstnanosti, (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), na jehož základě byly předmětné dotace poskytnuty, a nikoliv však postupem dle ust. § 44 zákona o rozpočtových pravidlech, jehož účel je zcela jiný. Žalovaným zvolený postup proto porušuje základní právní princip proporcionality a přiměřenosti zvoleného opatření. Nedostatky vytýkané žalobkyni nelze ve smyslu standardní judikatury vůbec zahrnout pod pojem porušení rozpočtové kázně dle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, když tyto nedostatky nejsou ani výdejem, jehož provedením by byla porušena povinnost daná dohodou o poskytnutí těchto prostředků a ani porušením podmínek poskytnutí dotace v takovém rozsahu, aby byla naplněna míra potřebná pro naplnění podmínek dle citovaného ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

Závěrem pak žalobkyně namítla, že v daném případě bylo ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech vykládáno správcem daně a žalovaným nepřipustně extenzivním a formalistickým způsobem, čímž prakticky z jejich strany bylo přikročeno k šikanóznímu výkonu státní moci, kterým došlo k porušení základních práv a svobod žalobkyně ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Nepřipustný postup správních orgánů obou stupňů ve vztahu k žalobkyni dokládá i řada nálezů Ústavního soudu, zejména pak sp. zn. I. ÚS 1560/07, sp. zn. II. ÚS 1759/07, sp. zn. I. ÚS 643/06 či sp. zn. IV. ÚS 650/05.

Žalovaný na výzvu soudu zaslal spolu se správním spisem písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci v tomto vyjádření žalovaný uvedl, že žalobkyně obdržela v letech 2002 – 2004 od Úřadu práce v Ústí nad Labem finanční prostředky v celkové výši 130.804,-Kč, a to na základě Dohody o úhradě nákladů spojených se zajištěním odborné praxe absolventa č. ULA-A-48/2002 ze dne 26. 6. 2002, na základě Dohody o zřízení společensky účelného pracovního místa – úhrada mzdových nákladů č. ULA-S-474/2003 ze dne 4. 12. 2003 částku 56.804,-Kč a na základě Dohody o zřízení společensky účelného pracovního místa – úhrada mzdových nákladů č. ULA-S-505/2001 ze dne 1. 11. 2001 ve znění dohody č. ULA-S-505(1)/2001 ze dne 7. 1. 2002 částku 40.500,-Kč. V dohodách č. ULA-A-48/2002 a č. ULA-S-505(1)/2001 se přitom žalobkyně zavázala, že po dobu platnosti dohod bude vždy do 30 kalendářních dnů předkládat Úřadu práce v Ústí nad Labem doklad o tom, že nemá jako zaměstnavatel u Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem k 30. 6. a 31. 12. kalendářního roku nevyřízené závazky. A dle dohody č. ULA-S-474/2003 žalobkyně měla Úřadu práce v Ústí

nad Labem předložit nejpozději do 15. 2. 2005 tiskopisy s údaji pro vypořádání vztahu se státním rozpočtem.

Dále žalovaný uvedl, že předložení dokladů Úřadu práce v Ústí nad Labem prokazujících, že žalobkyně neměla závazky k Okresní správě sociálního zabezpečení Ústí nad Labem a tiskopisů s údaji pro vypořádání vztahu se státním rozpočtem v určených termínech byly jednoznačně podmínkami poskytnutí dotací stanovené v dotčných dohodách. Žalobkyně sice nepoužila finanční prostředky v rozporu s jejich účelovým určením, ale nedodržení jakékoliv podmínky stanovené dotčnými dohodami je porušením těchto dohod, kterými byly dotace přiznány. Stejně jako poskytovatel dotace se zavázal poskytovat dotaci na krytí prokazatelně vzniklých mzdových nákladů na společensky účelná pracovní místa či na zabezpečení odborné praxe absolventa, zavázala se i žalobkyně přijetím podmínek dotace předkládat požadované doklady ve stanovených termínech. Při kontrole odvodové povinnosti přitom správce daně kontroluje nejen dodržení účelu, na který byly peněžní prostředky poskytnuty, nýbrž i dodržení všech podmínek stanovených rozhodnutím. Ohledně Dohody o zřízení společensky účelného pracovního místa – úhrada mzdových nákladů č. ULA-S-505/2001 ze dne 1. 11. 2001 ve znění dohody č. ULA-S-505(1)/2001 ze dne 7. 1. 2002 žalobkyně nepředložila Úřadu práce v Ústí nad Labem do 30. 1. 2002 doklad o tom, že k 31. 12. 2001 nemá jako zaměstnavatel nevyřízené závazky k Okresní správě sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, čímž dne 30. 1. 2002 porušila rozpočtovou kázeň ve výši 13.500,-Kč. Ohledně Dohody o úhradě nákladů spojených se zajištěním odborné praxe absolventa č. ULA-A-48/2002 ze dne 26. 6. 2002 žalobkyně nepředložila Úřadu práce v Ústí nad Labem do 30. 1. 2002 a do 30. 7. 2003 doklad o tom, že k 31. 12. 2002 a k 30. 6. 2003 nemá jako zaměstnavatel nevyřízené závazky k Okresní správě sociálního zabezpečení Ústí nad Labem závazky, čímž porušila rozpočtovou kázeň, přičemž prvně k tomu došlo dne 30. 1. 2002 ve výši 5.000,-Kč. A ohledně Dohody o zřízení společensky účelného pracovního místa – úhrada mzdových nákladů č. ULA-S-474/2003 ze dne 4. 12. 2003 žalobkyně včas nepředložila Úřadu práce v Ústí nad Labem do 15. 2. 2005 doklad s údaji pro vypořádání vztahu se státním rozpočtem, čímž dne 15. 2. 2005 porušila rozpočtovou kázeň ve výši 56.804,-Kč.

Vedle toho žalovaný připustil, že v žalobou napadeném rozhodnutí skutečně uvedl znění ust. § 3 odst. 1 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech ve znění platném od 1. 1. 2004, ačkoliv se na předmětnou věc vztahuje zákon o rozpočtových pravidlech ve znění účinném v době, kdy byly dotace žalobkyni přiděleny. Ve znění tohoto zákona platném do 31. 12. 2003 je sice v ust. § 3 písm. e) stanoveno, že neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, prostředků státních finančních aktiv, příspěvkových organizací, fondů organizačních složek státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu nebo Národního fondu, je jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, smlouvou, příp. rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo nenávratné finanční výpomoci, avšak dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 – 63, který je zmíněn v žalobou napadeném rozhodnutí, je třeba neoprávněným výdejem rozumět vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu nejen s podmínkami vztahujícími se přímo k deklarovanému a schválenému účelu dotace, nýbrž i takové vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, příp. rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace či návratné finanční výpomoci.

Dle žalovaného napadené rozhodnutí ani jemu předcházející platební výměr není v rozporu s čl. 2 odst. 2 a s čl. 11 Listiny základních práv a svobod a koresponduje i s rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 6. 2007, č. j. 15 Ca 203/2006 - 40 či Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 5 Afs 50/2007 – 101, která byla

vydána v obdobných případech. Z těchto soudních rozhodnutí vyplývá, že i porušení podmínky „formálního charakteru“ znamená porušení podmínek dohody o poskytnutí dotace. Pro danou věc má tak význam skutečnost, že žalobkyně nezaslala včas doklady o bezdlužnosti či tiskopis s údaji pro vypořádání vztahu se státním rozpočtem, třebaže veškeré dotace vynaložila v souladu s jejich účelem a neohrozila účel dotace, čímž porušila podmínky stanovené v jednotlivých dohodách o poskytnutí dotace. Dle žalovaného na předmětný případ nelze vztahovat závěry obsažené v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 9. 6. 2005, č. j. 59 Ca 33/2003 – 56, neboť v tomto rozhodnutí byl učiněn výklad pojmu „neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu“ stanoveného nikoliv v zákoně o rozpočtových pravidlech, nýbrž v jiném právním předpise, a to v zákoně č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice.

Závěrem žalovaný podotknul, že žalobkyní uváděné sankce dle ust. § 8 zákona o zaměstnanosti mohou být použity pouze ze strany Ministerstva práce a sociálních věcí a příslušných úřadů práce. Správce daně posuzuje, zda došlo k porušení rozpočtové kázně dle zákona o rozpočtových pravidlech, přičemž není oprávněn posuzovat míru porušení rozpočtové kázně, pokud tak v mezích zákona neučiní poskytovatel dotace.

V následně učiněné replice žalobkyně setrvala na všech svých žalobních námitkách, přičemž zdůraznila, že pouhé nezaslání daných dokladů včas ve stanovených termínech nenaplnuje podstatu porušení rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) a ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupkyně žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně případné prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud považuje za potřebné zmínit, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 29. 9. 2011, č. j. 15 Ca 136/2009 - 66, kterým žalobu pro nedůvodnost zamítl, žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení a současně rozhodl o vrácení přeplatku žalobkyni na zaplaceném soudním poplatku za předmětnou žalobu.

Krajský soud v odůvodnění právě citovaného zamítavého rozsudku uvedl, že mezi účastníky nebylo sporu o skutkových okolnostech případu. Krajský soud vzal proto za prokázané, že v souvislosti s předmětnými dohodami o poskytnutí dotace byly porušeny konkrétní podmínky obsažené v dohodách č. ULA-S-505(1)/2001, ULA-A-48/2002 a ULA-S-474/2003. Krajský soud přisvědčil žalobkyni, že na daný případ měl být aplikován zákon o rozpočtových pravidlech ve znění účinném do 31. 12. 2003. Toto pochybení žalovaného však bylo vyhodnoceno jako dílčí, které nemělo vliv na konečné rozhodnutí. Krajský soud se dále zabýval podstatou ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech účinném do

31. 12. 2003, když pojem neoprávněného použití finančních prostředků vyložil dle ust. § 3 písm. e). Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 – 63, v němž je výslovně uvedeno, že „*neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu se rozumí jejich neoprávněný výdej, tzn. jejich vynaložení, jenž je v rozporu nejen s účelem, na který byly peněžní prostředky poskytnuty, nýbrž i s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, za kterých byly tyto prostředky příjemci poskytnuty*“. K tomu dodal, že pojmu neoprávněné použití finančních prostředků je třeba rozumět jako vynaložení peněžních prostředků nejen v rozporu s účelem jejich poskytnutí, ale také v rozporu s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace. V daném případě žalobkyně nepoužila finanční prostředky v rozporu s jejich účelovým určením, ale nedodržela další podmínky obsažené v dohodách a tím došlo k porušení těchto dohod, kterými byly jednotlivé dotace přiznány. Krajský soud dále konstatoval, že žalobkyně musí mít na paměti, že na dotaci není právní nárok a její poskytnutí ze státního rozpočtu je de facto dobrou vůlí státu, která zákonitě musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. V té souvislosti krajský soud odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 5 Afs 50/2007 – 101. Žalobu žalobkyně tedy krajský soud zamítl, když dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem a není ani v rozporu s čl. 2 odst. 2 nebo čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud se však ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2012, č. j. 5 Afs 8/2012 – 42, vydaném ke kasační stížnosti žalobkyně, s některými shora předestřenými závěry krajského soudu neztotožnil, což bylo i důvodem pro zrušení výše zmíněného rozsudku krajského soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 15 Ca 136/2009 – 66.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku vyslovil, že porušení povinnosti dokladovat splnění vedlejších závazků vyplývajících z realizace dotované činnosti, jakým je například právě odpovídající hlášení úřadu práce o splnění závazků vůči okresní správě sociálního zabezpečení, není přirozeně bezvýznamná okolnost. Nelze jistě ignorovat požadavek příjemce dotace splnit veškeré zákonem stanovené nebo i další dohodnuté podmínky, nicméně jen ty, které se týkají naplnění smyslu poskytnuté dotace, lze vymáhat nebo sankcionovat za jejich porušení prostředky vyhrazenými pro porušení rozpočtové kázně. Porušení jiných povinností lze postihnout třeba podle ustanovení jiného právního předpisu, například § 9 zákona č. 9/1991 Sb. Také k tomuto závěru lze *a contrario* odkázat na judikaturu správních soudů, dokládající kompetenci finančních úřadů kontrolovat jen dodržování rozpočtové kázně řádným využitím dotací a splněním podmínek jejich udělení (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 2 Aps 6/2008 – 86, případně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2007, č. j. 15 Ca 3/2006 – 45, dokládajících, že „*otázka kontroly hospodárnosti využití dotací a splnění podmínek udělení dotace spadají do režimu kontroly dodržení rozpočtové kázně*.“).

Dále Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku konstatoval, že pokud tedy správní orgány a krajský soud dovodily porušení povinnosti žalobkyně z nepředložení dokladu o neexistujících nevyřízených závazcích vůči příslušné okresní správě sociálního zabezpečení, pak lze žalobkyni přisvědčit v tom, že výkon veřejné moci v tomto případě přesáhl hranice, ve kterých lze takovou moc aplikovat zdrženlivě a proporcionálně. Tím spíše tato výhrada platí za situace, kdy je právní výklad, jak byl proveden správními orgány i krajským soudem, nesprávný. Krajský soud sice správně zdůrazňuje, že se jednalo o případ užití finančních prostředků státního rozpočtu, tudíž je namístě vyžadovat ukázněné chování příjemce dotací ve všech sjednaných aspektech, nicméně je třeba poukázat také na to, že

nebylo zpochybněno dodržení účelu dotace žalobkyní, tedy zachování obecně prospěšného zájmu, k jehož naplnění poskytnutí dotace sloužilo. K ústavním limitům výkonu veřejné moci se opakovaně vyjádřil především Ústavní soud, na jehož judikaturu lze odkázat [viz. třeba nálezy sp. zn. IV. ÚS 650/05, v němž je uvedeno, že „...nelze pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje; z této maximy pak plyne, že při ukládání a vymáhání daní dle zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod), tedy při *de facto* odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod - tedy v případě pochybností postupovat mírněji (*in dubio mitius*)“, (shodně viz. nálezy sp. zn. IV. ÚS 666/02, III. ÚS 667/02 či I. ÚS 621/02)]. V daném případě interpretovaly orgány veřejné moci zákon způsobem, který byl v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Nešetřily totiž podstatu a smysl základního práva žalobkyně na vlastnictví a přijatou interpretaci se ocitly mimo zákonný předpoklad stanovení povinnosti odvodu do státního rozpočtu. Takové rozšíření povinnosti zasahuje do základního práva žalobkyně garantovaného čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ze shora uvedených důvodů lze tedy námitkám žalobkyně proti výkladu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech přisvědčit. Aniž by Nejvyšší správní soud bagatelizoval vytýkané nedostatky žalobkyně, musí zároveň konstatovat, že nebyl důvod je postihnout podle zákona o rozpočtových pravidlech, neboť nebylo prokázáno (ani prokazováno), že by tato pravidla byla v souvislosti s vytýkaným pochybením jakkoli dotčena. Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil dle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Na tomto místě krajský soud podotýká, že v novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 27. 6. 2012, třebaže jeho závěry kolidují s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. zejména rozsudek ze dne 10. 4. 2008, č. j. 5 Afs 50/2007 – 101, či rozsudek ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 – 63, které jsou dostupné na www.nssoud.cz) a nemají podklad v rozhodovací činnosti rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, jak předvídá ust. § 17 odst. 1 s. ř. s.

Proto krajskému soudu v dalším řízení nezbylo nic jiného, než v intencích dotyčného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyslovit, že přes žalovanou stranou zjištěná a vytýkané nedostatky žalobkyně, a to v souvislosti s uzavřenou dohodou č. ULA-S-505(1)/2001, kdy žalobkyně v lednu 2002 ve smyslu čl. II. bodu 7 dohody požadované doklady Úřadu práce v Ústí nad Labem neodeslala, dále v souvislosti s uzavřenou dohodou č. ULA-A-48/2002, kdy žalobkyně v lednu 2003 a červenci 2003 ve smyslu čl. II bodu 7 dohody požadované doklady Úřadu práce v Ústí nad Labem neodeslala, a dále v souvislosti s uzavřenou dohodou č. ULA-A-48/2002, kdy žalobkyně v lednu 2003 a červenci 2003 ve smyslu čl. II bodu 7 dohody požadované doklady Úřadu práce v Ústí nad Labem neodeslala, nebyl důvod je postihnout podle zákona o rozpočtových pravidlech.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti tedy krajskému soudu, jenž byl nucen respektovat výše předestřený názor Nejvyššího správního soudu na daný případ obsažený v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 27. 6. 2012 přes konstantní judikaturu správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu, jak byla předestřena shora, nezbylo nic jiného než shledat žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného včetně prvostupňového rozhodnutí pro nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zrušil. Zároveň krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 27. 6. 2012.

Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení má pak oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první a ust. § 110 odst. 3 s. ř. s., neboť žalobkyně měla ve věci konečný úspěch, když pro rozhodování o nákladech řízení je podstatný celkový úspěch ve věci, a nikoliv v některém jejím stádiu. Krajský soud proto uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti již zmiňovanému předchozímu rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2011 ve výši 18.520,-Kč. Tato částka se skládá z částky 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu a z částky 5.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost; z částky 6.300,-Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobkyně JUDr. Alice Kubové Bártkové, M.E.S. v původním řízení před krajským soudem po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2006 Sb. [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč v původním řízení před krajským soudem podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 2.100,-Kč za jeden úkon právní služby téže právní zástupkyně žalobkyně v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 [podání kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. k)]; z částky 300,-Kč za jeden s tím související režijní paušál po 300,-Kč v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.920,-Kč představující 20% DPH, kterou byla advokátka podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. V novém řízení před krajským soudem právní zástupkyně žalobkyně již ve věci neučinila žádný úkon, a proto jí za toto stádium řízení náhrada nákladů řízení nepřísluší.

O případném vrácení přeplatku ve výši 500,-Kč na soudním poplatku za podanou žalobu soud již nerozhodoval, neboť ten byl v mezidobí již žalobkyni krajským soudem vrácen na základě jeho platebního poukazu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 15 Ca 136/2007 – 97.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. listopadu 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová